

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 139/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 153/2013 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 153/2013 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9 C 259/2011-105 z 18. marca 2013 zaviazal sťažovateľku na zaplatenie sumy 18 929,40 € s 11 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 24 895,44 € za obdobie od 22. marca 2011 do zaplatenia a na náhradu trov konania [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“).

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 9. apríla 2014 tak, že rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 18 929,40 € s 11 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 24 895,44 € od 22. marca 2011 do 11. októbra 2011 zmenil tak, že návrh zamietol. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa zaplatenia 9,5 % úroku z omeškania zo sumy 24 895,44 € od 12. októbra 2011 do zaplatenia rozsudok potvrdil a v časti týkajúcej sa príslušenstva rozsudok zmenil tak, že návrh zamietol.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že právnym základom predmetného občianskoprávneho konania bol trestný rozkaz okresného súdu sp. zn. 3 T 220/2010 z 21. januára 2011, ktorým bola sťažovateľka uznaná za vinnú, že sa na škodu cudzieho majetku, seba alebo iného obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobilá na cudzom majetku takým činom značnú škodu, za čo bola odsúdená na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov a tento trest jej bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní piatich rokov. Zároveň bola zaviazaná uhradiť poškodenému – navrhovateľovi škodu vo výške 24 895,44 €. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 22. februára 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je neústavný, pričom túto neústavnosť odôvodňuje tým, že podľa nej trestný rozkaz okresného súdu z 21. januára 2011 obsahuje chyby v písaní a počítaní, a tým, že mal byť nezákonným spôsobom pozmenený. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

«Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Nové Zámky vydal a správoplatnil minimálne 4 slovom štyri neidentické trestné rozkazy 3 T 220/2010 z toho istého dňa týkajúce sa tej istej veci, mám za to, že predmetný rozsudok Krajského súdu Nitra č. k. 6 Co/153/2013 je neústavný, nezákonný a zmätočný, nakoľko za neústavné, nezákonné a zmätočné v rozpore so zásadami a princípmi materiálneho právneho štátu je potrebné považovať aj 4 trestné rozkazy 3 T 220/2010 vydané Okresným súdom Nové Zámky.

... Trestný rozkaz 3 T 220/2010 označený ako „PRVOPIS“ som získala z predm. tr. spisu dňa 30. 05. 2014. Textová chyba sa začína prejavovať hneď v prvom riadku druhej strany, celkovo nasleduje za sebou 7 slovom sedem riadkový text, pričom ďalšie tri tr. rozkazy obsahujú 8 slovom osem riadkový text. Navyiac pri súčte všetkých súm v slovenských korunách došlo k matematickej chybe, nakoľko súčet jednotlivých súm v tomto tr. rozkaze nie je 750.000 Sk ale správne je 600.000 Sk. Taktiež tá istá matematická chyba sa prejavuje aj v prepočte na Euro, keď súčet jednotlivých súm v eurách je správne 19.916,27 € a nie 24.895,44 €. Je priam nepochopiteľné, prečo vo všetkých ostatných 3 tr. rozkazoch sa táto matematická chyba nenachádza a výsledná suma 750.000 Sk = 24.895,44 € na rozdiel od súdneho PRVOPISU je spočítaná správne. Na tretej strane neobsahuje podpis zodpovedného pracovníka za správnosť vyhotovenia, absentuje guľaté razítko Okresného súdu. Je podpísaný označenou samosudkyňou

Vyjadrujem presvedčenie, že z predm. trestnými rozkazmi bolo nezákonným spôsobom manipulované a sú naplnené znaky tr. činu marenia spravodlivosti, nakoľko mne doručený tr. rozkaz 3 T 220/2010 neobsahuje ani poučenie o opravnom prostriedku v 8 dňovej lehote. Úradne overená fotokópia mne doručeného tr. rozkazu 3 T 220/2010 vydaného Okresným súdom Nové Zámky sa nachádza na Ústavnom súde SR č. k. II. ÚS 370/2013...

... sa jedná o zásadnú vadu konania vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 3/., ktoré sú v hrubom rozpore so zásadami a požiadavkami na demokratický a právny štát v zmysle Čl. I a II Ústavy SR.

V predmetnom rozsudku Krajského súdu Nitra 6 Co/153/2013 je ťažké až nemožné očakávať naplnenie princíпов materiálneho právneho štátu v zmysle Čl. I. Ústavy SR, pokiaľ jeho rozsudok sa musí odvíjať od minimálne 4 neidentických trestných rozkazov

3 T 220/2010, za okolností, keď konajúci súd sa cíti byť viazaný § 135 ods. 1 OSP tretia veta o spáchaní tr. činu, jednotlivé trestné rozkazy sa líšia textovo, na jednom a to mojom absentuje poučenie o opravnom prostriedku, čo v konečnom dôsledku zapríčinilo zmeškanie 8 dňovej lehoty na odvolanie, na druhom zase bývam na [REDACTED] namiesto [REDACTED], na trestnom rozkaze označeným Okresným súdom Nové Zámky ako PRVOPIS po prepočítaní súm je v môj neprospech matematická chyba 150.000 SK = 4.979,08 €, pričom žalobca žiada na základe jemu doručeného trestného rozkazu % zo sumy 24.895,44 € ale už v zpomínanom tr. rozkaze označený ako PRVOPIS ktokoľvek si prepočíta jednotlivé čiastky zistí, že táto čiastka je maximálne 19.916,27 € no napriek tomu si každý môže prečítať, že je tam napísaná čiastka 24.895,44 €, teda taká istá akú má vo svojom tr. rozkaze žalobca, iba že jemu bol doručený tr. rozkaz 3 T 220/2010 ktorý žiadnu matematickú chybu neobsahuje.

... prikladám podnet na podanie mimoriadneho opravného prostriedku adresovaný Ministerstvu spravodlivosti zo dňa 27. 10. 2013 a jeho odpoveď zo dňa 29. 01. 2014, ktorá potom, čo som si prečítala aj ja PRVOPIS pred. tr. rozkazu 3 T 220/2010 dňa 30. 05. 2014 a porovnala s ďalšími tromi, na mňa ani vierohodným ani profesionálnym dojmom nepôsobí.»

Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné práv sťažovateľky... zaručené v článku 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a právo... zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu Nitra sp. zn. 6 Co/153/2013 porušené bolo.

... Rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 6 Co/153/2013 sa zrušuje.

... Rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9 C 259/2011 sa zrušuje.

... Trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3 T 220/2010 zo dňa 21. 01. 2011 sa zrušuje.

... Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €..“

Priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje takto:

„... intenzita porušenia súdov občianskom ale i trestnom konaní voči mojej osobe dosiahla takú intenzitu, že už aj vlastní rodinní príslušníci sa ma pýtajú, či ozaj ja reprezentujem tú najhoršiu vzorku z najhorších, pre ktorú niet spravodlivosti a ktorú idú súdy odsúdiť bez ohľadu na skutočnosť, či som vinná alebo nie.“

Sťažovateľka tiež žiada, aby jej ústavný súd ustanovil advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne

proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil a porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Vychádzajúc z petitu sťažnosti, predmetom konania je namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 153/2013 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 9. apríla 2014 rozhodol o odvolaní sťažovateľky. Z odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že krajský súd považoval za základ nároku trestný rozkaz okresného súdu z 21. januára 2011. V odôvodnení v tomto smere uviedol:

„V posudzovanej veci je nesporné, že odporkyňa bola trestným rozkazom, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. 02. 2011 uznaná za vinnú z trestného činu podvodu na tom skutkovom základe, že vylákala od navrhovateľa rôzne finančné prostriedky. V trestnom konaní jej bola súčasne uložená povinnosť nahradiť navrhovateľovi škodu vo výške 24.895,44 eura. V danom prípade sa teda navrhovateľom požadované úroky z omeškania ako príslušenstvo viažu k pohľadávke vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu, ktorý podlieha režimu ust. § 420 a nasl. OZ.“

Následne sa krajský súd vysporiadal s otázkou času splnenia (splatnosti) dlhu ako skutočnosti rozhodujúcej pre určenie momentu, kedy sa dlžník dostáva do omeškania.

Na základe toho rozhodol o výške a splatnosti úrokov z omeškania ako príslušenstva predmetnej pohľadávky.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 9. apríla 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu výlučne na základe skutočností, ktoré sa týkajú trestného rozkazu okresného súdu z 21. januára 2011 – t. j. poukazuje na chyby v písaní a počítaní, ktoré má trestný rozkaz obsahovať, a to, že rovnopis trestného rozkazu, ktorý jej bol doručený, neobsahoval riadne poučenie o možnosti podať opravný prostriedok.

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje (napr. m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012), že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z hľadísk, ktoré vyplývajú z odôvodnenia sťažnosti sťažovateľky.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na sťažnosť sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 259/2011 a jeho uznesením z 3. októbra 2012, ktorým zamietol jej návrh na prerušenie konania, a tiež postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012 a jeho uznesením z 30. novembra 2012, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľky. V predmetnej sťažnosti sťažovateľka uplatnila identické dôvody ako v prerokúvanom prípade – poukazovala na návrh na prerušenie konania,

ktorý odôvodnila potrebou preskúmať tvrdené nedostatky trestného rozkazu – t. j. nedostatok poučenia a chyby v písaní a počítaní.

O sťažnosti sťažovateľky rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 370/2013 z 26. júna 2013 tak, že ju odmietol. V odôvodnení svojho uznesenia ústavný súd tiež uviedol:

„Inými slovami, po vykonaní uvedeného dokazovania krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012, zistiac, že trestný rozkaz, ktorým bol žalobcovi priznaný finančný nárok (náhrada škody spôsobenej v dôsledku trestného činu sťažovateľky, pozn.), od ktorého žalobca odvodzoval v civilnom konaní svoj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, už nadobudol právoplatnosť, následne súc viazaný právoplatným rozhodnutím trestného súdu (trestným rozkazom, pozn.), do právomoci ktorého nemohol zasiahnuť, dospel k dôvodnému záveru o neexistencii dôvodu na sťažovateľkou navrhované prerušenie konania. Sťažovateľka totiž dôvod na prerušenie civilného konania vzhladla v potrebe preskúmania nedostatkov poučenia uvedeného v trestnom rozkaze, ktoré však nemohli byť predmetom prieskumu v civilnom konaní, ale mali byť preskúmané v inštančnom postupe trestných súdov, avšak v inštančnom postupe trestných súdov tieto námietky nemohli byť vecne preskúmané práve vinou samotnej sťažovateľky, ktorá ich uplatnila oneskorene, preto sťažovateľka musí znášať dôsledky svojho konania, v dôsledku ktorého tak trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa záväzným nielen pre ňu, ale aj pre ostatné orgány verejnej moci, teda aj pre okresný súd a krajský súd, rozhodujúce v jej civilnej veci, ktoré tak nemali dôvod a ani kompetenciu pochybovať o správnosti záverov trestných súdov vyjadrených v právoplatnom trestnom rozkaze, ktorého správnosť sťažovateľka nenapadla ani na ústavnom súde.“

Právne závery uvedené v citovanom uznesení ústavného súdu (II. ÚS 370/2013) sú relevantné aj v prerokúvanom prípade. Krajský súd v napadnutom rozsudku nebol oprávnený preskúmať námietky sťažovateľky týkajúce sa právoplatného a vykonateľného trestného rozkazu okresného súdu. Z uvedeného dôvodu nemožno akceptovať argumentáciu

sťažovateľky, ktorá namietané porušenie označených práv odôvodňuje skutočnosťami, ktoré sa týkajú predmetného trestného rozkazu.

Ústavný súd zastáva názor, že argumentáciu krajského súdu, v rozsahu a z hľadísk, ktoré namieta sťažovateľka, možno považovať za dostatočnú a presvedčivú. Nemožno teda dospieť k záveru, podľa ktorého by napadnutý rozsudok v tomto smere mal byť arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovateľka je iného názoru. Jej odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku – vo vymedzenom rozsahu najmä § 135 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2015